

AURINKO JA TÄHTI

NICO DI ANGELON SEIKKAILU

RICK RIORDAN JA MARK OSHIRO

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Sun And The Star

Text copyright © 2023 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged
through the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Kanoottikuva Adobe Stock

ISBN 978-951-1-46457-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Omistettu kaikille nicoille, willeille, pipereille
ja kaikille heidän välillään: tämä on teille.*

Loistakaa yhtä kirkaasti kuin aurinko ja tähdet!

”Nico di Angelo, mitä jos kertoisit minulle tarinan?”

Nico närkästy. Tarinan? Ihanko minkä tahansa? Se tuntui liian helpolta kaiken sen jälkeen, mitä he olivat kokeneet.

Kaikkien kärsimysten jälkeen.

Hän vilkaisi Williin, ja hänen poikakaverinsa kohotti toista kulmaansa. Hän näytti väsyneeltä. *Liian* väsyneeltä. Ja haavasiiteet...

Nicon maha muljahti. Sideharsot olivat taas verestä läpimärät.

Hän käänsi katseensa takaisin Gorgyraan. ”Tarinan mistä?” hän kysyi.

Nymfi tutki ensin Nicon ja sitten Willin ilmettä. Joko hän taas alkaisi vedellä heistä sielunlankoja esiin?

Nico tunsi hipaisun rystysissään. Hän vilkaisi alas ja näki Willin yrittävän pitää häntä kädestä. Hän ojensi sormensa suoriksi ja antoi Willin viedä heidän kätensä ristiin.

Nicon mieliala laski. Willin ote oli hyvin heikko.

Nicon oli suostuttava. Hänen oli vietävä päätökseen se, mitä he olivat aloittaneet.

Kuiskaukset puhuttelivat häntä.

Ja sitten myös Gorgyra.

”Kerro minulle teistä kahdesta”, hän sanoi.

1. LUKU

Nicolla oli edessään elämänsä vaikein valinta, ja hän oli varma, että mokaisi.

”En pysty”, hän sanoi Will Solacelle, Apollonin mykistävän kauniille pojalle, joka seiso i häntä vastapäätä. Mutta sitten Nico kohdisti katseensa Austin Lakeen, joka oli yksi Willin velipuolist a. Austin asteli edestakaisin Willin takana, mikä hermostutti Nicoa entisestään.

”Lakkaa liikkumasta, Austin”, Nico sanoi. ”En pysty keskittymään.”

”Sori”, Austin sanoi. ”Tämä stressaa mielettömästi.”

”Sinun pitää valita”, Will sanoi Nicolle. ”Säännöissä sanotaan niin.”

Nico kurtisti kulmiaan. ”Mutta minä olen Haadeksen poika. En yleensä noudata sääntöjä.”

”Mutta näitä lupasit noudattaa”, huomautti Kayla Knowles, hänkin Apollonin lapsi. Hän pyöritteli kirsikanmakuista tikkaria suussaan. ”Nico di Angelo, oletko sinä kunniaton puolijumala?”

Austin asteli yhä edestakaisin. ”En kuule usko, että tämä tehtävä edellyttää kunniallisuutta.”

”Vaiti!” sanoi Nico ja sukaisi tukkaansa. Mitä jos hän valitsisi väärin? Pettyisikö Will häneen?

Mutta Willin ilmettä tutkaillessaan Nico näki pelkkää odotusta. Hyvänsuopaa odotusta. Will oli valmis mihin vain, mitä

Nico sanoisi, ja kävi tässä miten kävi, Will pitäisi häntä yhtä suuressa arvossa kuin tähänkin asti.

Mitä minä olen tehnyt ansaitakseni hänet? Nico ihmetteli. Hän kysyi sitä itseltään usein.

”Okei, olen päättänyt”, Nico sanoi.

”Minä saatan räjähtää”, Austin sanoi.

”Voi tulla maailmanloppu”, sanoi Kayla pidellen nyt tikkaa kädessä silmät kirkkaina ahdistuksesta. ”Siis tulla tällä kertaa ihan oikeasti.”

”No tuota”, Nico sanoi, ”jos minun olisi pakko valita...”

”Niin?” Will hoputti. ”Sinä valitsisit...?”

Nico henkäisi syvään.

”Darth Vaderin.”

Will ja Kayla voihkaisivat, mutta Austin näytti siltä kuin olisi saanut Nicolta syntymäpäivälahjaksi Ferrarin.

”Jätkä!” Austin kiljaisi. ”Se oli paras vastaus!”

”Ei vaan pahin!” Kayla sanoi. ”Miksi sinä valitsit Vaderin, vaikka Kyo Ren on tuossa noin?”

”Minä puolestani toivoin jotain kulttihahmoa”, Will sanoi. ”Esimerkiksi kenraali Grievousia tai Dryden Vosia.”

”Hetkinen”, Nico sanoi. ”Vastahan minä sain ne leffat katso-
tuksi *eilen*. Tällä hetkellä en muista edes kunnolla, mitä esiosissa tapahtui.” Hän vaiken. ”Olivatko ne kaikki oikeasti Tähtien sodan hahmoja vai heitätkö huulta?”

”Älä eksy asiasta, Nico”, Kayla sanoi. ”Darth Vader? Lähtisit treffeille Darth Vaderin kanssa?” Hän puraisi tikkariaan niin että rutisi. ”Nico, nyt katosi ilo elämästä. Täysin.”

”Tervetuloa minun maailmaani”, Nico vitsaili. Hän huomasi Willin irvistävän, ohimennen vain, mutta silti hän huomasi.

”Tämä on turvallinen tila”, Austin sanoi. ”Meidän vastauksia ei saa tuomita. Ettekö muista?”

”Muutin mieleni”, Kayla sanoi. ”Tämä on tila, jossa saa vapaasti tuomita.”

”Will, olet kovin hiljaa”, Nico sanoi. ”Varsinkin kun fanitat Tähtien sotaa enemmän kuin kukaan meistä.”

”Mietin kaikkia mahdollisia syitä, miksi vastasit noin”, Will sanoi. ”Saatat olla oikeilla jäljillä.”

”Vader on vahva”, Nico sanoi.

”Ja määrätietoinen”, Will lisäsi. ”Hän tietäisi aina tarkalleen, minne mennä treffeillä. Siitä ei tarvitsisi väitellä.”

”Riisuuiko hän kypäränsä syödäkseen?” Kayla kysyi.

Nico painoi kätensä sydämelle. ”Kuvittele, että Darth Vader riisuu kypärän ruokapöydässä ja sitten katsoo haikaillen sinua silmiin pöydän yli. Se vasta romanttista on.”

Will naurooi kovaa ja väläytti häikäisevää hymyään.

Miksi, voi miksi, tuntui suurelta voitolta saada Will nauramaan? Nico oli kauan oletanut, ettei hänellä itsellään ollut sydäntä. Olihan hän Haadeksen poika. Rakkaus ei löytänyt hänenlaisiaan. Mutta sitten tuli... Will. Will, joka sai Nicon jään sulamaan pelkällä hymyllä. Kaikki saattoivat arvata, mikä jumala oli Willin isä, hänhän säteili energiaa ja valoa. Joskus kirjaimellisesti, kuten heille oli selvinnyt troglodyyttien luolissa aiemmin sinä vuonna. Will oli pesunkestävä Apollonin poika.

Kenties oli totta, mitä joskus sanotaan: että vastakohtat täydentävät toisiaan. Nico ei nimittäin tiennyt ketään, joka olisi ollut selvemmin hänen vastakohtansa kuin Will. Siitä huolimatta heillä oli tulossa vuosi täyteen. Vuosi yhdessä. Nicolla oli ihka oikea poikakaveri.

Hän ei ollut vielääkään uskoa sitä todeksi.

Neljä puolijumalaa jatkoi kävelyä Puoliveristen leirin läpi. Amfiteatterissa ei ollut nuotiota. Ehkä Nico ja Will syyttäisivät myöhemmin nuotion, sillä Long Islandilla alkoi olla iltaisin

vilpoista. Missään ei näkynyt leiriläisiä kiiirehtimässä asevarastolle tai ahjolle, eikä kukaan ollut Oraakkelin luolassa. Mökit olivat tyhjillään (paitsi Haadeksen ja Apollonin mökit). Se oli selvän merkki siitä, että kesä oli ohi.

Nico ei halunnut myöntää sitä ääneen, mutta hänen tulisi ikävä... no, melkein kaikkia leiriläisiä, vaikka toisinaan otti voimille toimia yhtenä heidän ohjaajistaan. Hän ei varsinkaan halunnut heittää hyvästejä Kaylalle ja Austinille.

Heidän kulkiessaan mansikkamaan ohi Nico aisti Kaylan ja Austinin jännityksen kiristyvän. He olivat joutuneet aiemmin päivällä tekemään vaikean päätöksen matkajärjestelyistään, ja kun kaikki neljä nousivat Puoliveristen kukkulalle, Kayla ja Austin hidastivat vauhtiaan.

”Alkaa tuntua, että meidän olisi kannattanut valita toisin”, Kayla sanoi.

”Nico, oletko varma, että me pärjäämme?” Austin kysyi.

”Joo”, Nico vastasi. ”Tai siis... ainakaan kukaan ei ole *kuollut* tai mitään sellaista.”

”Tuo ei ole läheskään niin rauhoittavaa kuin luulet”, Kayla sanoi.

”Hyvin se menee”, Will sanoi ja laski kätensä Austinin olalle. ”Olen kuullut, että se on kaoottista ja voi aiheuttaa pikkuisen pahoinvointia, mutta pääsette turvallisesti kotiin.”

He tulivat kukkulan laelle, missä Kultainen talja kimalteli petäjän alimmalla oksalla. Alempana kukkulan juurella maantie 3.141 kaartoi leirin rajalla. Tien pientareella pahvilaatikopinon ja putkikassien vieressä seisoivat Puoliveristen leirin kouluttajat Kheiron, jonka hevosmainen alaruumis kiilsi iltapäiväauringossa vitivalkoisena.

”Siinähan te olette!” kentauri huudahti jo kaukaa. ”Alkakaahan tulla sieltä!”

Yksikään heistä ei pitänyt kiirettä. Nico näki selvästi, ettei Kaylaa ja Austinia innostanut lähteä leiriltä. Melkein kaikki muut olivat jo palanneet ”normaaliin” elämäänsä, mutta... No siis, mikä oli Nicon kaltaiselle normaalia elämää?

Eppiset taistelut.

Jatkuva tappion ja kuoleman uhka.

Hänelle puhuvat vainajat.

Ennustukset.

Hänen unissa kuulemansa huuto alkoi taas kuplia pintaan hänen mielessään. Joku pyysi häneltä apua.

Myös Rachel Daren sanat kummittelivat hänen päässään. Vain hän ja Will olivat kuulleet, mitä oraakkeli oli muutama viikko sitten ennustanut, eikä Nico ollut vielä kertonut siitä toisille, ei edes muille leiriohjaajille. Miksi olisikaan kertonut? Ennustuksessa ei ollut varoitettu mistään Puoliveristen leiriin kohdistuvasta maailmanlopun vaarasta. Hänen tietääkseen maailma oli toistaiseksi turvassa jumalten vihalta ja titaanien kapinalta. Kuolleista herätetyistä Rooman keisareista ei tarvinnut enää olla huolissaan.

Ennustus koski ainoastaan hänen untensa yksinäistä huutajaa, joka pyysi apua.

Nimenomaan Nicon apua.

”Satyyrit keräsivät teidän kamppenne”, Kheiron sanoi neljän puolijumalan päästyä hänen luokseen pientareelle. ”He toivottivat teille onnea matkaan.”

”Sitä saatetaan tarvita”, Kayla jupisi. ”Kheiron, kerro totuus! Eivät kai Harmaat sisaret tapa meitä?”

”Mitä? Eivät tietenkään!” Kheiron näytti pöyristyneeltä. ”Ainakaan he eivät ole toistaiseksi tappaneet ketään.”

”Sinä ja Nico!” Austin huudahti ja nosti kädet ylös. ”Onko teistä sopivaa kertoa meille tuollaista?”

Kheironin silmäkulmiin ilmestyi naururyppy. ”No no, te olette

puolijumalia. Ei teidän kuinkaan käy. Mutta antakaa heille matkan alussa tippiä muutama drakma. Olen kuullut, että se auttaa tekemään kokemuksesta vähemmän... tukalan.”

Hän kaivoi jousiampujan liivinsä taskua, veti siitä kultarahan ja heitti sen maantielle. ”Seis, oi sa Vaunu kadotuksen!”

Taksi tuli oitis paikalle.

Se ei huristanut eikä lipunut paikalle, vaan se *ilmestyi*. Kolikko vajosi asfalttiin, siitä kiemurteli ilmaan tummia savurihmoja, asfaltti pullisteli, ja Harmaiden sisarten taksi pulpahti esiin. Se kyllä näytti oikealta taksilta, mutta sen ääriviivat huojuivat ja pyörivät, jos sitä tuijotti liian pitkään. Nico oli kuullut kaiken Percyn, Megin ja Apollonin kokemuksista tämän nimenomaisen menopelin kyydissä. He olivat moneen kertaan vakuuttaneet liikkuvansa mieluummin varjomatkaamalla kuten hän. Kyyti Harmaiden sisarten taksissa oli poukkoilevan, oksettavan painajaismaista. Harmaat sisaret olivat kautta aikojen halveksuneet sankareita, ja nykyään he pitivät kaikkia Puoliveristen leirin asukkaita mahdollisina sankareina, joita oli syytä inhota.

Nico ei halunnut myöntää sitä muille, mutta hän oli tavannut sisaret useita kertoja ja tavallaan piti heistä. He olivat piikikkäitä. Hankalia. Urautuneita. Kaoottisia, mutta ihme kyllä luotettavia. Heillä jos kenellä oli aihetta synkkyyteen. Styks vieköön, heillähän oli vain yksi yhteinen silmä, jota he käyttivät vuorotellen! Kuinka Nico ei olisi voinut pitää heistä?

Kun toinen takaovi avautui, sisältä kuului sisarten riitelyä.

”Minä tiedän tismalleen mitä teen, Ampiainen”, apukuskin paikalla istuva muori sanoi harmaat hiukset silmillä. ”Milloin en muka olisi tiennyt?”

”Ai, *ai!*” räähkyi Ampiainen, joka istui etupenkillä sisartensa välissä. ”Jo on hersyvää. Tuo on todella hersyvää puhetta, Myrsky!”

”Tiedätkö edes, mitä *hersyvä* tarkoittaa?” Myrsky ärähti.

Kuljettaja vaikeroi dramaattisesti. ”Kakaroitako te olette? Lopettakaa se kälätys!”

Myrsky nosti kätensä ylös ja matki kuljettajaa parhaansa mukaan (se oli Nicosta hämmäntävää, sillä kaikki kolme kuulos-tivat samanlaisilta). ”Voi, minun nimeni on Viha, ja minä olen niin kypsä ettei paremmasta väliä.”

”Minä syön silmän”, Viha varoitti. ”Usko pois!”

”Et ikinä julkeaisi”, Ampiaisen sanoi.

”Ripottelisin päälle suolaa, pippuria ja hyppysellisen savu-paprikajauhetta”, Viha uhkaili. ”Odotahan vain!”

”Hei”, Austin sanoi ja näytti saksofonikoteloaan. ”Voisiko takakontin avata? Meillä on matkatavaroita.”

Kaikki Harmaat sisaret käänsivät päänsä Austiniin päin ja kie-kaisivat yhteen ääneen: ”EI!”

Sitten he jatkoivat kinasteluaan. Nico tuli silloin siihen tulok-seen, että nämä kolme olivat hänen ehdottomat suosikkinsa koko maailmassa.

Hän kuitenkin ymmärsi Kaylaa ja Austinia. Kheironin yrit-täessä avata takaluukkua molemmat puolijumalat näyttivät Nicosta pelokkaammilta kuin vielä kertaakaan viime vuonna.

”Ettekö varmasti halua varjomatkata minun kanssani Man-hattanille?” Nico tarjosi.

Will huokaisi. ”Nico, ei varjomatkaamista saa käyttää kuin julkisia kulkuneuvoja. Se näännyttää matkaajan.”

”Kaikki hyvin, Nico”, Kayla sanoi kuulostaen siltä, että yritti kovasti uskoa sanoihinsa. ”Kyllä me pärjätään.”

”Sitä paitsi me mennään eri osoitteisiin”, Austin sanoi. ”Äiti odottaa minua yläkaupungilla. Pääsin yhteen kouluun Harle-missa, ja äiti löysi meille asunnon lähietäältä.”

”Kuulostaa hyvältä paikalta”, Will sanoi. ”Se ei ole kaukana täältä.”

”Ja Harlemissa on valtavasti historiaa, johon on kiva tutustua”, Austin lisäsi. ”Yksi klubi, jossa Miles Davis aikoinaan soitti, on kuulemma avattu uudestaan.”

Nico nyökkäsi välinpitämättömästi. Hän ei ollut kuullutkaan mistään Miles Davisista. Hänellä oli aukkoja sivistyksessä, koska hän oli ollut ”ihmisten” maailmassa vasta lyhyen aikaa.

”Entä sinä, Kayla?” Kheiron kysyi nostaessaan Kaylan jousiammuntavarusteita tavaratilaan.

”Palaan Torontoon”, Kayla vastasi. ”Iskä halusi minut kotiin, enkä olekaan käynyt siellä aikoihin. Oikeastaan on aika jänskää mennä kotiin.” Hänellä oli pilke silmäkulmassa. ”Etenkin kun voin nyt näyttää, että olen parempi jousiampuja kuin iskä.”

Austin kääntyi Nicoon ja Williin päin. ”Eli... tekö oikeasti jätte tänne?”

Nico toivoi, että Will vastaisi ensin. Läntisten kukkuloiden taakse parhaillaan laskeutuva aurinko sai Willin vaaleat kiharat näyttämään siltä kuin ne olisivat olleet liekeissä. Nico mietti ohimennen, käyttikö Will parhaillaan voimaansa, joka sai hänet helottamaan pimeässä.

Käytti tai ei, Nicoa hiukan ärsytti. Miksi Willin piti olla aina niin kaunis?

”Eiköhän me jäädä”, Will sanoi ja tarttui Nicon käteen. ”Äiti on tänä syksynä kiertueella, kun häneltä ilmestyi uusi albumi, eikä minua huvita kiertää maata ristiin rastiin minibussin takapenkillä.”

”Se voisi olla kivaa”, Austin sanoi. ”Minä tykkäisin joskus vielä päästä soittamaan kiertueella.”

Kayla nyökkäsi. ”Millaistahan olisi käydä eri kaupungeissa joutumatta hermoilemaan, että joku murhanhimoinen patsas yrittää tappaa minut?”

”Älä viitsi”, Nico sanoi. ”Mitä hauskaa siinä olisi?”

”Nousetteko te kyytiin?” Myrsky marmatti. ”Vai maksatteko meille siitä, että kuuntelemme jaaritteluanne?”

Hän kurkotti ikkunasta kämmen ojossa heihin päin. Austin maksoi hänelle kolme drakmaa, missä oli reilusti juomarahaa kuten Kheiron oli neuvonut. Myrsky tutki kolikoita hetken – Nico ei tiennyt, miten, koska Myrskyllä ei ollut silmiä paksuna hapsottavan harmaan tukkaverhon takana – ja murahti sitten. Hän vetäytyi takaisin autoon.

”Kyytiin siitä”, hän sanoi.

Halattiin ja annettiin kiireesti poskisuukkoja, ja sitten Austin ja Kayla nousivat Harmaiden sisarten taksin takapenkille. Sisaret riitelivät koko sen ajan.

Kayla katsoi autossa ympärilleen. ”Ollaan me seikkailtu pahemmissakin paikoissa”, hän sanoi pientareella seisoville.

”Ollaan vai?” Austin kysyi.

”No, toivottavasti nähdään pian”, Kayla sanoi. ”Älkääkä joutuko mihinkään kovin pahaan pulaan, te kaksi.”

Austin kumartui Kaylan ohi ja kurkisti ikkunasta ilkkurinen ilme kasvoillaan. ”Mutta jos joudutte...”

Will vilkutti heille. ”Saatte tietää siitä. Lupaen sen.”

”Pysykää tekin turvassa!” Kheiron huikkasi.

”Kaasua, Viha! Paina kaasua!” rääkyi Ampiainen. ”Eikö se ole sinun tehtäväsi? Mitä ihmettä sinä ratin takana istut, jos et –”

Hänen sanansa lakkasivat kuulumasta, kun taksi ampaisi liikkeelle ja katosi harmaaseen hämärään.

Jep. Nikon mielestä sisaret olivat aivan huipputyyppejä.

”No niin. Se siitä”, Will sanoi. ”He olivat viimeiset, eikö niin?”

”Kyllä”, Kheiron vastasi. ”Leiriin jää vielä henkilökuntaa, satyyrejä ja dryadeja, mutta muuten Puoliveristen leiri on itse asiassa... autio.”

Vanha kentauri kuulosti hiukan lohduttomalta. Nico muisteli,

että tämä oli ensimmäinen kerta hänen käyntiensä aikana, jolloin paikalla ei ollut yhtään puolijumalaa. Siis hänen ja Willin lisäksi.

”Tuntuu oudolta”, Nico sanoi. ”Tosi oudolta.”

”Viime vuosina on tapahtunut yhtä ja toista”, Kheiron sanoi kaihoisasti. ”Ymmärrän paremmin kuin koskaan, miksi leiriläiset haluavat mennä kotiin perheidensä luo tai lähteä katsomaan maailmaa.”

”Niinpä kai...” Nico sanoi.

”Selvä, hyvät herrat”, Kheiron sanoi ja pyyhkäisi liiviensä etumusta, ”minulla on palaveri Juniperin ja dryadien kanssa. Kes-kustelemme puiden lahoamisesta. Kiehtovaa, uskokaa pois. Nähdäänkö aterialla?”

He nyökkäsivät ja vilkuttivat, kun Kheiron lähti laukaten tiehensä.

”No, mitä tehdään seuraavaksi?” Nico kysyi.

Will piti edelleen Nicoa kädestä ja johdatti häntä takaisin rinnettä ylös. ”Jaa-a, meillä ei ole hirviöitä, jotka pitäisi surmata.”

”Mälsää. Minä voisin kutsua luurankoarmeijan esittämään koreografin suunnitteleman tanssin. Voisin takuulla opettaa niille kappaleen ’Single Ladies’, jos haluat.”

Will naurahti. ”Eikä meidän tarvitse etsiä yhtään Rooman keisaria ja syöstä häntä vallasta.”

Nico irvisti. ”Älä muistuta heistä! Olisin oikein tyytyväinen, jos en joutuisi enää ikinä edes ajattelemaan Neron nimeä.”

”Tuo on hassua”, Will kommentoi heidän päästyään mäen laelle.

”Mikä?”

”Sinä”, Will vastasi. ”Että olet tyytyväinen.”

Nico pyöräytti silmiään.

”Minun pieni äksy pimeyden myttyni”, Will jatkoi ja sohaisi Nicoa kylkeen.

”Hyi, ällöä!” Nico sanoi loikaten Willistä kauemmaksi. ”Tuota ei kyllä oteta tavaksi.”

”Joko sinä olet unohtanut, että minä olin aikoinaan sinun – ja nyt siteeraan sinua sanasta sanaan – ’rakas ärsyttäjäs?’”

”Voi, se sinä olet edelleen”, sanoi Nico, ja sitten Will alkoi ajaa häntä takaa rinnettä alas takaisin leiriin. Nico salli itsensä nauttia tästä hetkestä. Will oli oikeassa: näköpiirissä ei ollut minkäänlaisia vaaroja. Ei isoja pahiksia. Ei kyräileviä petturipuolijumalia, ei piiloutuneita hirviöitä kärkkymässä tilaisuutta tuhota Puoliveristen leiri.

Mutta sitten pelko kihelmöi Nicon ihoa. Keho varoitti häntä jostain, eikö niin? *Älä tee oloasi liian mukavaksi*, se sanoi. *Hän odottaa sinua Tartaroksessa. Vai oletko unohtanut hänet kuten kaikki muut ovat?*

Kenties tämä levähdystauko ei ollutkaan hyvä asia. Jos Nicolla ei ollut tiedossa yhtäkään kamalaa hirviötä tai konnaa, jota vastaan taistella, millä verukkeella hän saattoi ummistaa korvat päänsään kuulemiltaan huudoilta?

Totuus oli, ettei hän olisi voinut sivuuttaa niitä, vaikka olisi halunnutkin. Niin kovin monet haamut olivat ilmestyneet hänelle vuosien varrella. Vainajat halusivat tulla kuulluiksi, ja kukapa olisi parempi kuuntelemaan heitä kuin Haadeksen poika?

Mutta tämä huutaja... ei ollut vainaja. Eikä Nico ollut koskaan kuullut kenenkään pyytävän apua niin epätoivoisesti.

Niinpä hän oli vaisulla tuulella, kun he tulivat ruokailupaviljonkiin käytyään ensin mökeissään pesulla. Tuntui oudolta olla paviljongissa, jossa yleensä oli vilskettä. Nyt siellä oli vain muutama henkilökuntaan kuuluva dryadi ja harpyija, jotka olivat asettuneet sinne tänne pöytiin. Leirin johtaja Dionysos – jota kaikki kutsuivat herra D:ksi – istui pääpöydässä Kheironin kanssa. Kheiron oli jotenkin ehtinyt ilta-aterialle ennen heitä. Dionysos

ja Kheiron olivat syventyneet keskusteluunsa ja nyökkäsivät vain ohimennen Willille tämän heilauttaessa kättään.

Edes Nicolle ja Willille tarjoilevat satyyrit eivät näyttäneet innostuneilta työstään. ”Täällä on samanlainen tunnelma kuin minun sielussani”, Nico letkautti Willille. ”Ontto ja synkkä.”

Will nielaisi kebab-broileripalan. ”Et sinä ontto ole”, hän sanoi ja osoitti vartaalla Nicoa. ”Mutta synkkä taatusti olet.”

”Synkkä kuin manalan syöverit.”

Will katsoi lautastaan kuin ruoka olisi ollut mielenkiintoisinta, mitä hän oli milloinkaan nähnyt.

”Meidän ei tarvitse puhua siitä, jos et halua”, Nico sanoi.

Will onnistui hymyilemään. Hänen lämpönsä oli aitoa kuten aina, olihan hän oikeastaan kirjaimellisesti päivänsäde, ja pehmensi Nicoa pikkuisen. ”Voidaan me siitä puhua”, hän sanoi. ”Mutta ehkä ei juuri nyt. Austin ja Kayla lähtivät. Leirissä on rauhallista. Levollista. *Hiljaista*. Eikös olla vaihteeksi kiitollisia siitä, että saadaan pitää taukoa?”

Nico nyökkäsi, mutta hän ei tiennyt, miten noudattaa Willin pyyntöä. Milloin hän oli muka ennen saanut pitää taukoa? Jos kuolleet Rooman keisarit eivät häntä piinanneet, niin hänen isänsä piinasi. Tai Minos. Tai hänen äitipuolensa Persefone. Oli vuosia siitä, kun se oli tapahtunut, mutta häntä risoi vieläkin, että hänet oli muutettu voikukaksi. *Voikukaksi!* Se oli hänelle jo ihan esteettinen loukkaus.

Oli muitakin asioita, joita hän ei välittänyt muistella. Synkempiä asioita. Aaveita, jotka luultavasti ennen pitkää tulisivat vaivaamaan häntä. Nico sulki kaiken sen sisäänsä – pieneksi ääkyksi pimeyden myytyksi rintakehäänsä. Sitten hän pakotti kasvoilleen hymyn ja kuunteli, kun Will kertoi, mitä kaikkea he voisivat tehdä syksyn aikana leirissä.

Hyvin tämä sujui. Ei syytä huoleen.

2. LUKU

Se palasi aina kummittelemaan Nicon unissa. Kun hän oli ensimmäisen kerran tunnustanut Willille kuulevansa manalasta jonkun erityisen ahdistuneen henkilön huutoja, hän oli pelännyt tehneensä virheen. Will ei aina tunnuttanut ymmärtävän, mitä Nicolle merkitsi olla... no, olla Nico. Manala suoraan sanoen kammoksutti Williä, mutta Nico tunsu tarvetta kertoa edes jollekulle siitä, mitä hänelle tapahtui.

Nico oli kuukausia aiemmin aavistanut ystävänsä Jason Gracen kuoleman, ja siitä oli seurannut surun ja raivon syöksykierre. Kun Lester ja Meg olivat kesän alussa saapuneet Puoliveristen leiriin, Nicon tunteet olivat ailhdelleet niin voimakkaasti, että hän oli useaan kertaan vahingossa herättänyt kuolleita. (Mikään ei ole niin häiritsevää kuin herätä aamulla ja nähdä juuri ruumiillis-tunut zombi sängyn vieressä valmiina ottamaan aamiaistilauksen vastaan.)

Will oli kuunnellut häntä tarkkaavaisesti kuten aina. Sen jälkeen hän oli esittänyt muutaman kysymyksen lähinnä siitä, oliko Nicon kuulemilla huudoilla mitään tekemistä niiden takautumien kanssa, joita Nicolla oli viime aikoina ollut. Will oli ollut jonkin aikaa vaiti ja sitten kysynyt: ”Oletko varma, ettei kyse ole traumaperäisestä stressihäiriöstä? PTSD:stä?”

Toisinaan Nicon aivot keksivät tokaisun, ja se karkasi sekunnin päästä hänen suustaan ilman minkäänmoista filteriä. Juuri

niin kävi, kun hän töksäytti: ”Minun koko elämäni on yhtä häiriötä!”

Will ei ollut nauranut.

Sen sijaan hän oli ehdottanut, että Nico puhuisi herra D:n kanssa. Lukuisista puutteistaan huolimatta Dionysos oli sentään olympolainen jumala, jolla oli kokemusta näistä asioista: unista, näyistä ja muuntuneista tajunnantiloista.

Dionysos on myös hulluudenjumala, Nico ajatteli. Hän yritti olla vatvomatta sitä seikkaa tarkemmin, tai sitä, mitä Willin ehdotus hänestä kertoi.

”Tekisin mieluummin melkein mitä tahansa muuta”, Nico sanoi. ”Pystyykö se heppu käymään yhtäkään keskustelua sortumatta sarkasmiin, solvaamiseen tai molempiin yhtä aikaa?”

Will virnisti. ”Pystytkö sinä?”

Nico oli lopun päivää yrittänyt toipua siitä, että Will oli teillannut hänet tuolla kysymyksellä. Willin sanoissa oli kuitenkin vissi perä. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, jolloin Nicolla oli ollut takautumia tai PTSD-oireita. Hän muisti auttaneensa sisartaan Hazel Levesqueta selviytymään tämän musertavista takautumista sen jälkeen, kun tämä oli ollut manalassa. Nico oli jopa jutellut Reyna Avila Ramírez-Arellanon kanssa traumaperäisestä stressistä ja siitä, miten se kytkeytyi Reynan muistoihin hänen omasta isästään. Nico ei kuitenkaan ollut koskaan kääntänyt tuota katsetta sisään päin. Oliko hänellä todellakin samanlainen ongelma? Hei haloo, kuinka hänellä ei olisi? Mutta hän oli varma, että hänen kuulemansa huudot olivat jotain muuta.

Ruokailun jälkeen samana päivänä, jolloin oli uskoutunut asiasta Willille, Nico keräsi rohkeutta puhua herra D:n kanssa. Hän kertoi johtajalle takautumista, joita hänellä oli päivällä, toistuvista unista ja syvältä Tartaroksesta kuuluvista huudoista. (Hän ei kuitenkaan kertonut herra D:lle oraakkelin ennustuksen

yksityiskohdista. Se juttu tuntui edelleen liian arkaluontoiselta ja liian henkilökohtaiselta ottaa puheeksi ensimmäisessä keskustelussa.)

Herra D nojasi kansituolinsa selkään ja pyöritteli dieetikokistölkkiä kädessään. Dionysoksen musta tukka oli siivoton, hänen kasvonsa olivat laikukkaat ja hänellä oli päällään ryppyinen leopardikuvioitu leiripaita, joten hän näytti pikemminkin krapulaiselta Vegas-turistilta kuin jumalalta.

Nicon hämmästykseksi herra D ei käskenyt hänen laputtaa tiehensä eikä esittänyt vinoilevaa kommenttia Nicon kustannuksella.

”Tämä asia on selvitettävä perin pohjin.” Herra D:n purppuranväriset silmät olivat jotenkin hermostuttavat katsella, kuin olisivat olleet kuivunutta viiniä... tai verta. ”Haluan että tapaamme joka päivä aamiaisella. Kerrot minulle unistasi ja kaikesta muusta oudosta, mitä sinulle tapahtuu.”

Nicon rintaan muodostunut pimeyden mytty painautui nyt kipeästi mahalaukkua vasten. Hänestä olisi ollut mukavampaa, jos herra D olisi ollut tyly ja vähättelevä. Oli huolestuttavaa nähdä Dionysos noin vakavana.

”Joka päiväkö?” Nico kysyi. ”Onkohan se tarpeen?”

”Usko huviksesi, Nico di Angelo, etten soisi sinun hupsujen kuolevaisten ongelmiesi pilaavan aamiaistani, mutta kyllä, se on tarpeen, jos haluat säilyttää tietoisuutesi eheänä. Ja yritä nähdä kiinnostavia unia, joohan? Ei niitä iänikuisen tylsiä tyyliin *minä lensin, minua ajettiin takaa, lauloin lavalla alkkareissa.*”

Niin heidän yhteisistä hetkistään oli muodostunut tapa. Herra D ja Nico juttelivat joka aamu, ja jumalan lautanen oli kukkuroillaan nakkeja ja paistettuja munia, Nicon lautasella taas oli yleensä vain muutama mansikka. Sekin huolestutti herra D:tä, joka karkeloinninjumalana paheksui kaikkia, jotka eivät nauttineet

syömisestä. ”Tiedän, että sinä suosit hintelän ja kalpean Haadeksen pojan lookia, mutta olet silti ihminen. Sinun pitää syödä.”

Nico kohautti hartioitaan. ”Olen kai tottunut olemaan nälässä. Se ei oikeastaan vaivaa minua.”

Herra D murahti. ”Mutta ruokahalusi heikkenee koko ajan. Ja takautumat lisääntyvät ja unissa kuulemasi huudot –”

”Kyllä minä sen kestan”, Nico väitti.

Herra D työnsi lautasensa sivuun. Hän käänsi koko vartalonsa Nicoon päin. ”Kuulehan nyt, poika. Olen asunut maanpaossa Puoliveristen leirissä kaikki nämä kurjat vuodet ja huomannut siinä sivussa, että te kuolevaiset olette yllättävän sitkeää tekoa.”

”Nimenomaan –” Nico aloitti.

Herra D kohotti toista kättään. ”Älä keskeytä. Saatat olla sitkeä, mutta olet silti ihminen. Sinun ei tarvitse rangaista itseäsi nälällä vain siksi, että olet tottunut siihen. Henkinen paraneminen edellyttää myös ruumiillista paranemista.”

Nico murahti. Sitten hänen mahansa otti mallia ja murahti sekin.

Joinakin aamuina Nico ei pystynyt kertomaan unistaan herra D:lle. Ne olivat liian tuskallisia, liian julmia, ne nostivat pintaan vanhoja muistoja, joita hän ei halunnut ajatella. Joskus taas Nico joutui myöntämään, että puhuminen auttoi. Hän huomasi, ettei hänen tarvinnut kaunistella Dionysokselle mitään. Sama karkeus, joka oli aiemmin ärsyttänyt Nicoa leirin johtajassa, oikeasti auttoi, kun hän kertoi takautumistaan.

”Hyvä tavaton”, herra D sanoi kerran Nicon kerrottua unista, joilla oli vähemmän tekemistä alkkareissa laulamisen kanssa ja enemmän tekemistä sen kanssa, että samanaikaisesti hukkui, paloi ja survoutui muurahaisia kuhisevassa jättimäisessä vaskimorttelissa. ”Loistavaa! Minun täytyy muistaa antaa tuo painajainen omille pahimmille vihamiehilleni.”

Mutta yhdessäkään keskustelussa ei päästy asian ytimeen, toisin sanoen kysymykseen, miksi Nico näki noita unia.

Oliko hän ansainnut nähdä niitä?

3. LUKU

Kaylan ja Austinin lähdettyä Nico valvoi yöllä pitkään sen jälkeen, kun Will oli mennyt nukkumaan Apollonin mökkiin. Hänen päässään pyöri edelleen ajatuksia, ja hän pelkäsi nukahtaa. Puolijumalien unet olivat aina voimakkaita ja joskus ennustuksellisia, mutta hänen kuulemansa huudot muuttuivat melkein sietämättömiksi.

Auta minua, joku huusi. Minä tarvitsen sinua, Nico di Angelo. Minä tarvitsen sinua.

No, niin tarvitsivat kaikki muutkin hänelle ilmestyneet aaveet. Vainajat halusivat äänensä kuuluville, etenkin ne, joita ei ollut kuunneltu heidän ollessaan maan päällä. Manalassa oli vaikka millä mitalla Asfodeloksen kentillä vaeltelevia huomionkipeitä sieluja.

Mutta tämä huutaja ei ollut kuollut. Ääni tuntui tulevan jostain jopa Asfodeloksen kenttiä kauempaa, ja se oli kärsivämpi kuin yhdenkään aaveen ääni. Tämä ääni huusi Tartaroksesta, manalan pimeimmästä ja syvimmästä osasta. Eikä sieltä huutanut koskaan kukaan, ei kukaan.

Huutajan täytyi olla titaani Bob.

Nico muisti heidän ensitapaamisensa joulupäivänä melkein kolme vuotta sitten, kun Nico, Percy Jackson ja Thaleia Grace saivat Persefonelta tehtäväksi noutaa Haadoksen kadonneen miehen. He olivat joutuneet taistelemaan titaani Iapetosta vastaan,

joka oli päästetty vapaaksi Tartaroksen syövereistä. Iapetos olisi saattanut tappa heidät kaikki, mutta Percy oli viimeisillä voimillaan kiskonut Iapetoksen Lethejokeen, ja se oli pyyhkinyt titaanin muistin tyhjäksi. Sitten Percy oli nimennyt hänet Bobiksi ja uskotellut hänelle, että he olivat hyvät ystävät. Kumma kyllä uusi identiteetti vaikutti pysyvältä.

Nico oli sittemmin käynyt useita kertoja tapaamassa Bobia manalassa. Lempeäksi lauhtunut titaani oli ottanut talonmiehen pestin Haadeksen palatsista ja oli oikein tyytyväisenä lakaisut päivät pitkät luita lattialta ja pyyhkinyt pölyä kiviarkuista. Bob ja Nico olivat odottamatta ystäväystyneet. Kummankin yhteys omaan menneisyyteen oli katkennut, kumpikin tunsi olonsa muiden seurassa vaivautuneeksi ja suhtautui melankolisesti yhteiseen ”ystäväänsä” Percy Jacksoniin, joka näytti unohtaneen, että he olivat olemassa.

Kunnes puolitoista vuotta sitten Percy ja Annabeth olivat pudonneet Tartarokseen. Bob oli aistinnut heidän ahdinkonsa ja syöksynyt sinne auttamaan. Hän oli pidätellyt hirviöarmeijaa antaakseen Percylle ja Annabethille tilaisuuden palata kuolevaisien maailmaan. Kukaan ei tiennyt, mitä Bobille oli sen jälkeen tapahtunut – oliko hän kuollut vai jotenkin selvinnyt?

Mutta Nico oli ajatellut Bobia lähes päivittäin jo kolmen vuoden ajan. Hän poti huonoa omaatuntoa. Heidän olisi kuulunut pelastaa Bob. Jonkun olisi pitänyt noutaa hänet turvaan Tartaroksesta. Kuinka he olivat saattaneet jättää hänet sinne hänen pelastettuaan Percyn ja Annabethin ja... no, oikeastaan koko maailman?

Ehkä Will ja herra D olivat oikeassa. Ehkä Bobin ääni oli valekaikua, joka johtui Nicon traumaperäisestä stressihäiriöstä.

Mutta se ei selittänyt ennustusta.

Sitä Nico ajatteli, kun uni viimein tuli.